

Arrest

nr. 132 588 van 30 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juni 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 december 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 4 januari 2013 werd deze aanvraag aangevuld.

1.2. Op 3 juni 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw [C.] haalt geen buitengewone omstandigheden aan om haar machtiging tot verblijf in België aan te vragen. Zij moet haar aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfsplaats in het buitenland.

Ze beroept zich op de duurzame relatie (en religieus huwelijk) met de heer [C.D.], die een verblijfsvergunning heeft voor België, als ook op het feit dat ze samen een kind hebben, [C.J.P.], geboren in Gent op 13.11.2012. De verplichting om terug te keren betreft evenwel slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Voor deze reden aanvaarden we dit argument niet als een buitengewone omstandigheid, noch kan betrokkene zich dienstig beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

Het feit dat zij de intentie heeft om te huwen en dat de gemeente Gent vanwege twijfels over de voorgelegde documenten tot nu toe heeft geweigerd om dit huwelijk te laten doorgaan, belet niet dat ze de verblijfsaanvraag indient bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland.

Voor wat betreft het argument dat zij haar kind niet alleen bij de vader achter wil laten, en dat de vader weigert om het kind met de moeder te laten vertrekken, merken we op dat het de ouders vrij staat om samen met hun kind te reizen. Betrokkene verwijst naar haar vluchtelingenproblematiek, maar ze laat na aan te tonen waaruit deze bestaat. Ook het argument dat het kind nodeloos in gevaar zou worden gebracht en dat de gebruikelijke medische follow-up aan de gang is, wordt met geen enkel stuk ondersteund. Op de leeftijd van één jaar, wordt het kind geacht zonder risico te kunnen reizen met de moeder. Betrokkene zou geen visum kunnen krijgen met het oog op een huwelijk omdat de stad Gent weigert een bewijs van huwelijksaangifte af te geven. Het is echter aan betrokkene om zich in orde te stellen met de administratieve vereisten. Ook weerhoudt dit haar er niet van om bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland een machtiging tot verblijf te vragen op grond van artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980. Het argument dat betrokkene minstens een tijdelijke machtiging moet krijgen om in België te verblijven om hun medewerking te kunnen geven aan het omkaderende onderzoek met betrekking tot haar huwelijk, wordt niet in haar voordeel weerhouden, daar ze zelf aangeeft dat de huwelijksaangifte niet wordt aanvaard door de gemeente bij gebrek aan de nodige documenten. Voor eventueel onderzoek rond de geldigheid van de voorgelegde documenten is de aanwezigheid van betrokkene in België niet vereist. Ook kan ze zich waar nodig laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Ze beroept zich vervolgens op artikel 3 EVRM en op het belang van het kind (met name de artikels 3, 5, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag. Aangezien ze op geen enkele wijze aantoonde dat terugkeer naar Nepal een onmenselijke behandeling impliceert, of dat het belang van het kind op enige wijze geschaad zou zijn, hebben we dit argument niet in haar voordeel weerhouden.

Ook de bewering dat beide ouders niet samen met het kind naar Nepal zouden kunnen reizen omdat ze geen reisdocumenten kunnen bemachtigen bij de Buthanese autoriteiten wordt niet met bewijzen ondersteund. De bewering dat de vader tot een etnische minderheid behoort, verwijzing naar een rapport uit 2008 van het UNCR en naar een rapport van het UK Border Agency uit 2010 is geen bewijs dat vader en kind geen reisdocumenten kunnen krijgen van het land waarvan ze de nationaliteit hebben. De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2011 in België verblijft, sociale banden heeft, werkbereid is en geen gevaar is voor de openbare orde, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”.

1.3. Op 3 juni 2014 werd er tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

Zij vormt de tweede bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een aeldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota het gebrek aan samenhang op tussen de bestreden beslissingen. Zij acht het beroep enkel ontvankelijk voor zover het ingediend werd tegen eerste bestreden beslissing.

2.2. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Te dezen is de Raad van oordeel dat het vlot verloop van het geding niet geschaad wordt.

Het niet onderzoeken van een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten louter en alleen wegens een gebrek aan samenhang zou bovendien een procedurele barrière opwerpen inzake de beoordeling van een grief gestoeld op de artikelen 3 en 8 EVRM, wat strijdig is met artikel 13 EVRM.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1 In een eerste middel werpt verzoekster op, *“Schending op het verbod van machtsafwending. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur met name het vertrouwensbeginsel; Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Er is machtsafwending wanneer een bestuursorgaan de bevoegdheid die hij heeft om een bepaald oogmerk te bereiken aanwendt om een ander doel na te streven. (P. de VROEDE, Inleiding tot het recht, blz. 253).

De oorspronkelijke aanvraag tot een machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden werd ingediend op 18 december 2012.

De dochter van verzoekende partij was toen nog maar 1 maand oud.

Volgens diverse rechtspraak van uw Raad wordt een beslissing van verwerende partij genomen gebaseerd op de informatie die zij heeft op het moment van het nemen van de beslissing.

Volgens verwerende partij wordt op de leeftijd van één jaar het kind geacht zonder risico te kunnen reizen met de moeder (bestreden beslissing).

Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij een positieve ontvankelijkheidsbeslissing had genomen had zij haar beslissing vroeger genomen.

Er kan dan ook niet anders geconcludeerd worden dat zij doelbewust gewacht heeft om een beslissing te nemen tot het kind oud genoeg is om te reizen.

Aldus heeft zij verbod van machtsafwending geschonden en het vertrouwensbeginsel door haar macht om te beslissing inzake de ontvankelijkheid van een aanvraag te misbruiken. De eventuele argumenten van verwerende partij hadden in de gegrondheidsfase moeten worden opgeworpen.

Er is geen objectieve informatie in het administratief dossier noch in de bestreden beslissing terug te vinden waarom de bestreden beslissing werd uitgesteld om dan te kunnen zeggen dat het kind kan reizen.

Het middel is gegrond.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. Verzoekster kan niet dienstig betogen dat de verwerende partij de aanvraag moedwillig heeft laten liggen zodat het pasgeboren kind niet langer een pasgeboren kind zou zijn op het ogenblik van het treffen van de eerste bestreden beslissing en dit element hierdoor geen buitengewone omstandigheid meer zou vormen. Alleszins blijken de intenties die verzoekster verwerende partij toedicht nergens uit. Gelet op het groot aantal aanvragen om verblijfsmachtiging acht de Raad een behandelingsduur van afgerond anderhalf jaar ook niet kennelijk onredelijk, te meer daar de aanvraag nog aangevuld werd op 4 januari 2013. Verzoekster laat na te duiden op welke grond zij de verwachting kon koesteren dat verwerende partij haar aanvraag om verblijfsmachtiging terstond zou behandelen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet geen termijn binnen de welke een beslissing dient genomen te worden over de aanvraag om verblijfsmachtiging, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota. Verzoekster kan de zin *“Op de leeftijd van één jaar, wordt het kind geacht zonder risico te kunnen reizen met de moeder”* niet meer laten zeggen dan wat deze zegt en kan hieruit niet afleiden dat verwerende partij een positieve beslissing zou hebben getroffen indien zij haar beslissing vroeger had genomen. De aanwezigheid van buitengewone omstandigheden dient alleszins te worden beoordeeld op het ogenblik dat de beslissing over de verblijfsaanvraag getroffen wordt.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.6. In een tweede middel werpt verzoekster op: *Schending van art. 9bis Vw. , Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel; Schending art. 8 EVRM Schending art. 3, vierde protocol van het EVRM en art. 3, 5, 9 en 18 Verdrag inzake de Rechten van het Kind”.*

Verzoekster betoogt als volgt:

“In de oorspronkelijke aanvraag -9bis Vw. d.d. 18 december 2012 en van 4 januari 2013 wordt uitgebreid gemotiveerd waarom er sprake is van buitengewone omstandigheden. Samengevat zijn deze:

-de jonge leeftijd van het kind (°13.11.2012)-gezondheid van het kind

-schending art. 8 EVRM en het proportionaliteitsprincipe

-schending art. 3,5,9 en 18 Kinderrechtenverdrag

-geen bewijs huwelijksaangifte om procedure gezinshereniging vanuit het buitenland te doen

-Bhutanese nationaliteit vader en kind-Nepalese nationaliteit moeder: moeilijk voor vader en kind om na te reizen of samen te reizen.

-onbepaalde lange duur visum huwelijk (de facto niet mogelijk) of procedure art.9,tweede lid Vw.

-Rechtbank, overheid, politie wenst altijd persoonlijke verschijning en gehoor van de partner in huwelijkskwesties. Advocaat is niet voldoende.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd.(Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

De artikelen uit het Kinderrechtenverdrag luiden als volgt:

Artikel 3

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Het belang van het kind werd in casu nergens in rekening gebracht nu er geen enkele argumentering uit beide bestreden beslissingen uitlegt noch staat waarom een scheiding, ook al is het een tijdelijke, geen negatieve invloed zal hebben op het kind.

Dat zelfs indien, per impossible, de vader en het kind als Bhutanezen een visum verkrijgen vanwege de Nepalese ambassade, zij veilig kunnen reizen en veilig rondzwerven in Nepal, er geen staving wordt gegeven dat de medische follow-up mogelijk is in Nepal en betaalbaar en er geen discriminatie is. Op lichtzinnige wijze stelt verwerende partij dat de nood aan medische follow-up niet gestaafd is. Nochtans is het algemene kennis dat een baby en peuter minstens de nodige vaccinaties krijgt in België.

Dat algemene kennis niet dient gestaafd te worden.

Art. 5

De Staten die partij zijn, eerbiedigen de verantwoordelijkheden, rechten en plichten van de ouders of, indien van toepassing, van de leden van de familie in ruimere zin of de gemeenschap al naar gelang het plaatselijk gebruik, van wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, voor het voorzien in passende leiding en begeleiding bij de uitoefening door het kind van de in dit Verdrag erkende rechten, op een wijze die verenigbaar is met de zich ontwikkelende vermogens van het kind.

Opnieuw staat verwerende partij niet dat dit mogelijk is in Nepal.

Art. 9

De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

4. Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n).

Er wordt op algemene wijze aangenomen dat art. 8 EVRM en art. 9 IVRK niet geschonden worden door het recht van de overheid om mensen zonder papieren van haar territorium te verwijderen. Nochtans dient iedere casus op zijn merites beoordeeld te worden.

Het is heel moeilijk en irrealistisch voor de partner van verzoekster en hun kind om toch niet voor lange tijd in Nepal te verblijven, minstens al om een visum te verkrijgen, voorts om financiële redenen (werk

hier) en medische redenen: gezondheid jong kind is beter gewaarborgd in België dan in Nepal. De jonge dochter moet al in september naar de oogspecialist wegens problemen zicht.

Indien de partner dan zijn werk verliest door zijn verblijf in Nepal hoe zal hij dan zijn verzoekster dan ten laste kunnen nemen? Tevens zal hij zijn eigen verblijfsrecht en dat van zijn dochter niet in het gedrang brengen en zal hij ook niet lang naar Nepal kunnen afreizen (mocht dit al mogelijk zijn). Maar een regelmatige heen-en weer reizen om contact met de moeder te onderhouden is financieel onhaalbaar... In casu is het geheel onbekend hoe lang het zou duren vooraleer een "positieve" beslissing wordt genomen inzake een aanvraag op basis van art. 9.2 Vw.

Dit brengt wel degelijk een schending mee van art. 8 EVRM en art. 9 IVRK.

art. 18

De Staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Het belang van het kind is hun allereerste zorg.

2. Om de toepassing van de in dit Verdrag genoemde rechten te waarborgen en te bevorderen, verlenen de Staten die partij zijn passende bijstand aan ouders en wettige voogden bij de uitoefening van hun verantwoordelijkheden die de opvoeding van het kind betreffen, en waarborgen zij de ontwikkeling van instellingen, voorzieningen en diensten voor kinderopvang.

3. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te waarborgen dat kinderen van werkende ouders recht hebben op gebruikmaking van diensten en voorzieningen voor kinderopvang waarvoor zij in aanmerking komen.

Er kan niet op ernstige wijze verwacht worden dat de partner van verzoeker zijn eigen verblijfsrecht en dat van zijn dochter in het gedrang brengt door langdurig in Nepal te verblijven.

Aldus is er helemaal niet op een realistische wijze nagedacht inzake het argument van verweerster dat heel het gezin naar Nepal kan gaan of regelmatig contact houden, of dat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat.

Theoretische argumentering is totaal lichtzinnig en schendt bovengenoemde bepalingen.

Er is dan ook sprake van een schending van het motiveringsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit geeft helemaal niet aan waarom de opgesomde omstandigheden in de oorspronkelijke aanvraag niet buitengewoon zijn.

Artikel 8 van het EVRM bevestigt het recht op eerbieding van het privé-, familie- en gezinsleven.

Par.2 van art 8 stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Voorzover de bestreden beslissing "bij wet voorzien zouden zijn" stelt verzoeker vast dat geenszins de "noodzaak" ervan is aangetoond "in een democratische samenleving" in het licht van bovenvermelde criteria van "'s lands veiligheid, de openbare veiligheid, etc...."

Het is te bot en simplistisch om te stellen dat de heer [C.] samen met hun kindje ook maar zijn partner moet vergezellen of zelfs dat het maar om een tijdelijke scheiding gaat. Los van het feit of dit financieel allemaal wel mogelijk is, betreft het helemaal niet om een "verantwoorde" tijdelijke scheiding.

Er is dan ook een schending van art. 3, vierde protocol van het EVRM (verbod uitwijzing eigen onderdanen) en art. 3 (belang van het kind), 5 (respect voor de verantwoordelijkheid, de rechten en plichten van de ouders), 9 (kind niet scheiden van zijn ouders) en 18 (gezamenlijke verantwoordelijkheid van de ouders) Verdrag inzake de Rechten van het Kind.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden nu verwerende partij zich niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier. Met name de complexe familiale situatie van verzoekster en haar partner.

Dan nog is de duurtijd van de eigenlijke procedure 9.2 Vw. vanuit het buitenland of de procedure gezinshereniging vanuit het buitenland. Hieromtrent zijn er geen wettelijke bepalingen binnen welke termijn een beslissing moet genomen worden. Verzoekster kan ook wettelijk geen procedure gezinshereniging doen aangezien ze geen bewijs van huwelijksaangifte /wettelijke samenwoning heeft. Aldus zal zo lang het gezin elkaar niet zien en ontwricht zijn en is er een duidelijke schending van art. 8 EVRM. Verweerster stelt de scheiding maar tijdelijk kan zijn dochter zij weigert verantwoordelijkheid te nemen door een minimum en maximumduur op te geven. Minstens is er sprake van 6 maanden scheiding (in de praktijk zal er quasi altijd een verlenging gevraagd worden door DVZ). Uit welk objectief rapport blijkt dat een scheiding tussen een moeder en haar jong kind voor onbepaalde duur niet

*buitengewoon is, niet een gezin ontwricht, niet nadelig is voor het welzijn van het kind? Verwerende partij faalt dan ook in haar motivering.
Het middel is gegrond.”*

3.7. Verzoekster voert de schending aan van “art. 3, vierde protocol van het EVRM” maar laat na te duiden op welke wijze deze bepaling, die voorziet in een verbod van uitzetting van eigen onderdanen, geschonden werd door de eerste bestreden beslissing. Noch verzoekster noch haar gezinsleden zijn Belgische onderdanen. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.8. De artikelen 3, 5, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag, kunnen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Ook deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.9. Verzoekster heeft bij zowel bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging van 18 december 2012 als bij de aanvulling ervan op 4 januari 2013 zelf gesteld dat ze niet zonder haar dochter kan reizen gezien ze instaat voor de dagdagelijkse zorgen en het kind hiervan afhankelijk is en zij het kind niet bij haar partner wil achterlaten omdat “*betrokkene er niet voldoende zou kunnen voor zorgen zeker gezien de piepjonge leeftijd van dit meisje*”. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de vaststelling dat het kindje kan meereizen met haar teneinde in het land van oorsprong een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, strijdig zou zijn met het belang van het kind zoals neergelegd in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, nog daargelaten de vaststelling dat deze bepaling geen rechtstreekse werking heeft. Aangezien de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, een tijdelijke terugkeer betreft, stelt de verwerende partij terecht dat dit geen onherstelbare schade met zich meebrengt. Verzoekster verwacht een argumentering in de eerste bestreden beslissing waarom de tijdelijke scheiding van haar dochter met haar vader geen negatieve invloed zou hebben op haar dochter, maar te dezen komt het eerder aan verzoekster toe om aan te tonen dat het wel een negatieve invloed zou hebben. Alleszins kan deze tijdelijke scheiding vermeden worden want het staat de ouders vrij om samen met hun kind te reizen zoals de eerste bestreden beslissing ook terecht aangeeft.

3.10. Ook is er geen grond voor verzoeksters verwachting dat de verwerende partij zou staven dat medische follow-up mogelijk is in Nepal en betaalbaar is en er geen discriminatie zou zijn. Verzoekster had blijkens haar aanvraag om verblijfsmachtiging van 18 december 2012 niet meer aangegeven dan dat haar kind een pasgeboren kind betreft en dat het “*nodeloos in gevaar wordt gebracht waar de gebruikelijke medische follow-up voor dit meisje volop aan de gang is in België*”. Verzoekster meent dat de verwerende partij op “*lichtzinnige*” wijze oordeelt dat “*Ook het argument dat het kind nodeloos in gevaar zou worden gebracht en dat de gebruikelijke medische follow-up aan de gang is, [...] met geen enkel stuk [wordt] ondersteund*”, doch met deze overtuiging kan zij de gedane beoordeling niet onderuit halen. Tevergeefs tracht zij aposteriori dit vastgestelde hiaat in haar bewijsvoering onderuit te halen door te poneren: “*Nochtans is het algemene kennis dat een baby en peuter minstens de nodige vaccinaties krijgt in België. Dat algemene kennis niet dient gestaafd te worden.*”

3.11. De eerste bestreden beslissing stelt: “*Ze beroept zich vervolgens op artikel 3 EVRM en op het belang van het kind (met name de artikels 3, 5, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag. Aangezien ze op geen enkele wijze aantoonde dat terugkeer naar Nepal een onmenselijke behandeling impliceert, of dat het belang van het kind op enige wijze geschaad zou zijn, hebben we dit argument niet in haar voordeel weerhouden.*” Verzoekster kan deze motivering niet onderuit halen door een verdergaande onderzoeks- en motiveringsplicht in dit verband bij de verwerende partij te leggen.

3.12. Voorts uit verzoekster de overtuiging dat, gelet op de omstandigheden die haar geval kenmerken, het onmogelijk is om terug te keren naar Nepal teneinde aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en dat het “*lichtzinnig*”, “*theoretisch*”, “*niet realistisch*”, “*bot*”, “*niet verantwoord*” en “*simplistisch*” is te eisen dat heel het gezin naar Nepal kan afreizen of dat als het gezin opgesplitst wordt het niet realistisch is de scheiding te bestempelen als een tijdelijke scheiding en dat regelmatig contact dit kan verzachten, doch hiermee kan ze motivering van de eerste bestreden beslissing inzake elke door haar aangebrachte omstandigheid niet aan het wankelen brengen. Dezelfde vaststelling geldt voor de buitengewone omstandigheden die verzoekster voor het eerst ontwikkelt in het verzoekschrift en die niet

aan de beoordeling van de verwerende partij werden voorgelegd. Het betreft de – ook niet meer dan blote – mededeling dat verzoeksters dochter in september naar de oogspecialist moet, de hypothetische constructies die verzoekster maakt indien haar partner zijn werk verliest door mee naar Nepal af te reizen, de eveneens blote mededeling dat het financieel onhaalbaar is om heen en weer te reizen en de hypothetische veronderstelling dat indien ze met zijn allen langdurig in Nepal moeten blijven, het verblijfsrecht van haar partner en haar kind in België in het gedrang komt. Uit het gegeven dat het niet bekend is hoe lang het zal duren voor er een beslissing zal genomen worden inzake een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend wordt vanuit het buitenland, kan verzoekster niet afleiden dat er een schending dreigt van artikel 8 EVRM of artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, omdat niets verhindert dat haar partner en kind mee afreizen naar haar land van herkomst. Verzoekster kan niet dienstig betogen dat verwerende partij zich niet heeft gesteund op alle elementen van het dossier, zonder aan te geven met welke elementen geen rekening gehouden werd. Het is niet omdat de familiale situatie complex is dat verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft.

3.13 .Waar verzoekster de schending van artikel 8 van de EVRM aanvoert, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de eerste bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.14. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen

3.15. Verzoekster toont op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om het gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonbaar dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat er sprake kan zijn van een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoekster toont niet in concreto aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om in België te blijven bij haar partner en kind, hoewel zij blijkens het administratief dossier slechts sedert 2011 in het Rijk verblijft, sedertdien niet meer genoot dan een precair verblijf in België in het kader van een asielaanvraag waarvoor zij zelf later geen interesse meer betoonde en de relatie en de geboorte van een gemeenschappelijk kind tot stand kwamen tijdens haar illegaal verblijf, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds die niet meer veronderstellen dan een tijdelijke terugkeer om vanuit het land van herkomst de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, te meer daar verzoekster blijkens het administratief dossier ook nog een

kind in haar land van herkomst heeft, namelijk A.C., geboren in 2002 en zij blijkens de aanvraag om verblijfsmachtiging van 18 december 2012 in het land van herkomst met haar partner in België *“meerdere jaren in contact was via het internet en een duurzame relatie had opgebouwd”*, derwijze dat bij een tijdelijke terugkeer dergelijke contacten kunnen hernomen worden. Het feit dat verzoekster en haar partner elkaar al kenden voor verzoekster naar België kwam, doet des te meer de vraag rijzen waarom de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in Nepal zelf werd ingediend waar een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, zoals het reeds terecht werd gesteld in de beslissing van de verwerende partij van 19 juni 2012 waarbij een eerdere aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt niet in dat verzoekster gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat zij voorgoed gescheiden wordt van haar partner of kind mocht er beslist worden dat zij niet mee afreizen met verzoekster. Het verhindert niet de afgifte van een verblijfsmachtiging indien verwerende partij van oordeel is dat er redenen zijn om deze toe te kennen. Dat de beslissingsperiode onbepaald is of dat verwerende partij geen minimum- en maximumduur kan opgeven voor de behandeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het buitenland wordt ingediend, kan geen schending opleveren van artikel 8 EVRM. Het feit dat verzoekster geen gezinsherenigingsprocedure kan opstarten, kan de verwerende partij niet aangewreven worden aangezien de plicht bij verzoekster ligt om een huwelijksakte of een verklaring van wettelijke samenwoning over te maken en het aan verzoekster toekomt om zich in orde te stellen met de administratieve vereisten in dit verband zoals de eerste bestreden beslissing terecht stelt.

3.16. Het familie- en gezinsleven van verzoekster heeft zich ontwikkeld tijdens haar illegaal verblijf in België waardoor zij wist of behoorde te weten dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben waardoor er geen aanleiding is tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). In casu worden geen dergelijk bijzondere uitzonderlijke omstandigheden aangetoond. Artikel 8 EVRM legt de verwerende partij geen bijzondere onderzoeks- of motiveringsplicht op met betrekking tot de gevolgen van een eventuele tijdelijke scheiding van verzoekster met haar kind of partner.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.17. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van *“art. 8 EVRM en art. 18 EVRM. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Het bevel om het land te verlaten ontworteld volledig het gezin en stelt de moeder voor onmogelijke keuzes. Verzoekende partij verwijst naar hetgeen reeds supra heeft uiteengezet.”

3.18. Verzoekster toont met haar beknopt betoog niet aan op welke wijze artikel 18 EVRM geschonden wordt door de tweede bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk. Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat duidelijke juridische en feitelijke overwegingen zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet blijkt. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft niet als gevolg dat het gezin van verzoekster definitief gescheiden of ontworteld wordt, verhindert niet dat het gezin samen afreist en verhindert evenmin de afgifte van een verblijfsmachtiging in het buitenland indien de verwerende partij van oordeel is dat er gegronde redenen werden aangevoerd. Voor het overige volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.19. In een vierde middel werpt verzoekster op, *“Schending van art. 7 Vw., schending van art. 13 EVRM, schending van de materiële motiveringsplicht, schending van art. 8 EVRM. Schending art. 3 EVRM”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De motivering die bij het bevel om het grondgebied te verlaten is standaard en automatisch gegeven. Verwerende partij is niet verplicht om een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven. Indien zij dit wel doet dient zij met alle omstandigheden rekening te houden en nagaan of er geen schending dreigt van internationaal recht.

In casu is verwerende partij op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster en de problematiek van huwelijksaanvraag. Niet alleen werd dit omstandig omschreven in de oorspronkelijke aanvraag 9bis Vw. d.d. 18 december 2012; ook de Dienst Huwelijken is verplicht om verwerende partij op de hoogte te brengen, zeker wanneer het dossier naar het openbaar ministerie werd verstuurd.

Desondanks wordt in het bestreden bevel geen uitleg gegeven waarom er geen schending zou zijn van art. 8 EVRM of art. 3 EVRM.

Verzoekster verwijst naar de uitgebreide argumentatie bij de andere opgeworpen middelen inzake de schending van art. 8 EVRM.

Inzake art. 3 EVRM wenst verzoekster er toch op te wijzen dat ze haar land ontvlucht is, dat zij getrouwd is met een Bhutanees en een kind heeft met Bhutanese nationaliteit.

Hieromtrent werd niets gemotiveerd.

10

Op dit moment is er nog geen gedwongen repatriëring maar na dertig dagen na betekening van het bestreden bevel is er geen beroepsmogelijkheid meer. Verzoekster kan dan elke moment opgepakt worden en gerepatriëerd worden. Dit is dan ook een miskennis van art. 13 EVRM gecombineerd met art. 8 EVRM en art. 3 EVRM.

Het feit dat volgens art. 7 er geen schending mag zijn van internationale verdragen wilt zeggen dat in casu verwerende partij uitdrukkelijk dient te motiveren waarom er geen schending is van art. 3 en art. 8 EVRM, ook in het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel dient dan ook minstens geschorst te worden.

Het middel is gegrond.”

3.20 De tweede bestreden beslissing stelt de illegale verblijfssituatie van verzoekster vast in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Zij bevat de nodige juridische en feitelijke overwegingen in dit verband die verzoekster niet betwist. Verzoekster koestert de verwachting om nog allerlei andere overwegingen terug te vinden in de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten in het licht van de artikelen 3 en 8 EVRM, doch de Raad ziet niet in waarop die verwachting gestoeld is, gelet op het feit dat samen met het bevel om het grondgebied te verlaten tevens de eerste bestreden beslissing betekend werd die ingaat op verzoeksters aangebrachte argumenten in het licht van de artikelen 3 en 8 EVRM. Er weze aan herinnerd dat verzoekster blijkens het administratief dossier geen interesse vertoonde voor haar asielaanvraag waarna die werd afgesloten. Verzoekster is dan ook slecht geplaatst om aan te voeren dat ze het land van herkomst ontvlucht is. Ze gaat er bovendien aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing gesteld werd, *“Betrokkene verwijst naar haar vluchtelingenproblematiek, maar ze laat na aan te tonen waaruit deze bestaat”*. Daargelaten de vraag of aangetoond is dat verzoeksters partner een Bhutanees is, aangezien blijkens het administratief dossier de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hechtte aan de beweerdde Bhutanese nationaliteit van verzoeksters partner en er geen ter zake doende overtuigingsstukken voorliggen zoals een geldig nationaal paspoort of reisdocument – stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift dat een infoblad huwelijk betreft is geen dergelijk overtuigingsstuk – gaat verzoekster eraan voorbij dat het land van herkomst van verzoekster naar waar dient te worden afgereisd Nepal betreft en niet Bhutan. Zij brengt bovendien niets in tegen de vaststelling in de eerste bestreden beslissing *“Ook de bewering dat beide ouders niet samen met het kind naar Nepal zouden kunnen reizen omdat ze geen reisdocumenten kunnen bemachtigen bij de Bhutanese autoriteiten wordt niet met bewijzen ondersteund. De bewering dat de vader tot een etnische minderheid behoort, verwijzing naar een rapport uit 2008 van het UNCR en naar een rapport van het UK Border Agency uit 2010 is geen bewijs dat vader en kind geen reisdocumenten kunnen krijgen van het land waarvan ze de nationaliteit hebben.”*

3.21. Huidig beroep waarin grieven worden ontwikkeld inzake de artikelen 3 en 8 EVRM werd onderzocht en er zijn geen aanduidingen dat verzoekster voor de beslechting van het beroep gerepatriëerd werd. Een schending van artikel 13 EVRM dreigt dan ook niet.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA